

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/165/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218208440
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1218208440.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Viery Malinowskej v právnej veci žalobcu: Združenie pre podporu ekologických palív, Štefánikova 5, 811 06 Bratislava, IČO: 50 578 472, zastúpený: N-advokát, s. r. o., Lovinského 4408/22, 811 04 Bratislava, IČO: 51 098 636, proti žalovanému: SLOVNAFT, a.s., Vlčie hrdlo 1, 824 12 Bratislava, IČO: 31 322 832, zastúpený: RUŽIČKA AND PARTNERS s. r. o., Vysoká 2/B, 811 06 Bratislava, IČO: 36 863 360, o zaplatenie 68.025,50 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 42Cb/243/2018-618 zo dňa 17.05.2022 takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 42Cb/243/2018-618 zo dňa 17.05.2022 **p o t v r d z u j e**.

II. Návrh žalobcu na prerušenie konania a podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore Európskej únie zo dňa 17.07.2023 **z a m i e t a**.

III. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 42Cb/243/2018-618 zo dňa 17.05.2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) žalobu doručенú dňa 14.11.2018, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 163.169,40 Eur s príslušenstvom z titulu odstúpného zo zmluvy o obchodnom zastúpení výrokom I. zamietol a výrokom II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca - L. V., IČO: 40 004 171 s miestom podnikania Moyzesova 14, 033 01 Liptovský Hrádok vykonával od roku 2002 až do 30.11.2016 nepretržite pre žalovaného činnosť obchodného zástupcu dojednanú ako výhradné obchodné zastúpenie k obchodom súvisiacim s prevádzkovaním čerpacích staníc v obci Ivachnová a obci Podtureň, na základe niekoľkých zmlúv, neskoršia zmluva vždy nahrádzala skoršiu a poslednými zmluvami boli Zmluva o prevádzkovaní č. 0558147/00CRZ2011 zo dňa 01.01.2011 (stanica Ivachnová) a Zmluva o prevádzkovaní č. 0558006/00CRZ2011 zo dňa 01.01.2011 (stanica Podtureň). Žalobca poukázal na bod 2.1. v spojení s bodmi 7.1 až 7.7 zmluvy a jej príloh č. 1 až 7, z ktorých je zrejmé, že súčasťou záväzku obchodného zástupcu ako podnikateľa je sústavná činnosť smerujúca k uzatváraniu zmlúv, ktorých predmetom sú doplnkové služby, ako aj dojednávania a uzatváranie zmlúv v mene a na účet žalovaného (obchody), ktorých predmetom je základná služba, teda predaj motorových palív. Z článku 8 Zmluvy o prevádzkovaní čerpacej stanice (ďalej aj „Zmluva o prevádzkovaní ČS“) v spojení s prílohou č. 5 vyplýva záväzok žalovaného zaplatiť obchodnému zástupcovi províziu. Zmluva o prevádzkovaní ČS podľa žalobcu spĺňa podstatné náležitosti

zmluvného typu zmluvy o obchodnom zastúpení podľa § 652 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalobca sa preto domáha zaplatenia odstupného, ktorý nárok vznikol jeho právnomu predchodcovi v rozsahu podľa kogentného ustanovenia § 669 ods. 1 Obchodného zákonníka z dôvodu, že žalovaný v októbri 2016 doručil obchodnému zástupcovi výpovede zmlúv bez uvedenia dôvodu. Zmluvy skončili uplynutím výpovednej lehoty plynúcej od 01.11.2016. Obchodný zástupca získal množstvo nových zákazníkov a výrazne rozvinul obchod s doterajšími, vyplatenie odstupného je spravodlivé s prihliadnutím najmä na províziu, ktorú obchodný zástupca stráca. Obchodný zástupca musel po viac ako 14-tich rokoch prepustiť zamestnancov a vyporiadať všetky pracovnoprávne nároky, predčasne ukončiť viacero subdodávateľských zmlúv a okamžite ukončiť všetky činnosti, čo ho výrazne ekonomicky zasiahlo. Výška odstupného sa vypočíta pre každú zmluvu z priemeru provízií získaných obchodným zástupcom v priebehu posledných piatich rokov trvania zmlúv. Celková provízia obchodného zástupcu za obdobie posledných piatich rokov v lvachnovej bola v sume 516.132,89 Eur, priemerná ročná provízia, ktorá predstavuje právo na odstupné, tak je 103.226,58 Eur. Pokiaľ ide o druhú ČS, celková provízia za posledných 5 rokov bola v sume 299.714,09 Eur, priemerná ročná provízia 59.942,82 Eur, čo predstavuje právo na odstupné. Výška uplatneného nároku tak predstavuje 163.169,40 Eur.

2. Žalovaný nárok žalobcu v celom rozsahu neuznal, nakoľko zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nie je obchodným zastúpením. Zastáva názor, že pri určovaní, o aký zmluvný typ ide, je potrebné akceptovať predovšetkým prejavenu vôľu zmluvných strán v čase vzniku záväzku a ich správanie počas jeho trvania. Strany mali záujem uzavrieť mandátnu zmluvu, ktorej predmetom bolo stanovenie podmienok prevádzkovania čerpacej stanice (ďalej aj „ČS“) za účelom poskytovania predaja motorových palív a poskytovania doplnkových služieb. Predmetom prevádzkovania čerpacích staníc nie je vyhľadávanie záujemcov o nákup na čerpacej stanici, ale zabezpečenie jej fungovania, pričom bod 4.1. jednoznačne uvádza, že partner prevádzkuje ČS na vlastnú zodpovednosť ako samostatný podnikateľ. Predaj na čerpacej stanici sa vykonáva v dvoch režimoch. V prvom ide o tovar a služby, ktoré predáva partner vo vlastnom mene a na svoj účet, v druhom režime ide o predaj pohonných hmôt, ktoré partner predáva na základe Mandátnej zmluvy na predaj motorových palív. Ak by aj malo ísť o obchodné zastúpenie, žalobca nepreukázal získanie nových zákazníkov ani žiadne významné rozvinutie obchodov. „Mimoriadna provízia“ nebola provízia za mimoriadne výsledky, ale išlo o kompenzáciu nákladov promo akcii organizovaných žalovaným, prípadne za predaj kávy. Rozhodnutie zákazníka načerpať na stanici závisí od trasy, na ktorej jazdí a kde sa nachádza stanica a od kvality pohonných hmôt. Právny predchodca žalobcu nevyvíjal žiadnu prípadnú aktivitu, nezískal stálych zákazníkov tankujúcich na palivové karty, ani členov BONUS klubu. Nárast zákazníkov na ČS nenastal pričinením partnera, ale vonkajšími okolnosťami, ako je vývoj na trhu a zvýšenie cestnej dopravy, resp. rozvojom siete žalovaným.

3. Súd prvej inštancie mal za nesporné uzatvorenie zmlúv o prevádzkovaní čerpacích staníc s prílohami dňa 01.11.2011 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, zánik zmlúv jednostrannou výpoveďou žalovaného z októbra 2016 uplynutím jednomesačnej výpovednej doby dojednej v jednotlivých zmluvách o prevádzkovaní ČS, spornou zostala predovšetkým právna kvalifikácia zmluvy, ktorú žalobca považuje za zmluvný typ obchodného zastúpenia a právo žalobcu ako obchodného zástupcu na vyplatenie odstupného po skončení zmluvy podľa § 669 ods. 1 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie po posúdení obsahu oboch zmlúv dospel k záveru, že v danom prípade bol právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným založený predovšetkým na zmluvách o prevádzkovaní čerpacích staníc a s nimi neoddeliteľne spätými Mandátnymi zmluvami na predaj motorových palív. Už samotné vymedzenie pojmov pre účely výkladu v zmluve o prevádzkovaní ČS definuje pojem partner (ktorým bol právny predchodca žalobcu), ako fyzickú či právnickú osobu, ktorej je odovzdaná do užívania ČS v rozsahu stanovenom zmluvou a jej prílohami, a ktorá je zodpovedná za riadne prevádzkovanie čerpacej stanice podľa podmienok stanovených zmluvou. Uvedená definícia podľa názoru súdu prvej inštancie nesvedčí postaveniu partnera ako obchodného zástupcu, keď partner prevádzkuje čerpaciu stanicu výhradne podľa stanovených podmienok. Partnerovi teda nie je ponechaný priestor na sebarealizáciu, ako je to v prípade obchodného zástupcu. Tento záver podľa názoru súdu prvej inštancie podporuje aj nasledujúci článok IV. zmluvy, najmä článok 4.2, na základe ktorého je partner povinný prevádzkovať ČS podľa riadiacich aktov žalovaného, pričom ich musí sústavne a dôsledne dodržiavať. Závaznosť, striktnosť a dôslednosť pokynov, ktoré žalovaný udelil partnerovi pri prevádzkovaní ČS a pri vykonávaní s ňou súvisiacej hlavnej činnosti, teda predaja motorových palív, jasne vyplýva aj zo znenia Mandátnej zmluvy na predaj motorových palív, ktorou sa partner zaviazal v mene žalovaného a na jeho účet zabezpečiť maloobchodný predaj benzínu, motorovej nafty a

autoplynu a žalovaný sa zaviazal partnerovi za uvedenú činnosť zaplatiť odplatu dojednanú podľa prílohy č. 5 Zmluvy o prevádzkovaní ČS - Ekonomické podmienky prevádzkovania ČS. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva spĺňa všetky podstatné náležitosti mandátnej zmluvy ako zmluvného typu, pričom osobitne akcentuje na povinnosti mandátára (partnera) dodržiavať celý rad pokynov mandanta (žalovaného), vyplývajúcich predovšetkým z jeho vnútorných predpisov.

4. Pokiaľ ide o predmet zmluvy o prevádzkovaní čerpacích staníc, hlavnou činnosťou partnera nebolo vyhľadávanie záujemcov o nákup na čerpacích staniciach, ale zabezpečenie ich fungovania a predaj palív výhradne na základe pokynov žalovaného. Hlavná činnosť obchodného zástupcu je v porovnaní s postavením a činnosťou partnera v zmysle predmetnej zmluvy značne rozdielna, nakoľko jednou zo základných zmluvných povinností obchodného zástupcu v zmysle zmluvy o obchodnom zastúpení je jeho aktívna činnosť, ktorá spočíva vo vyhľadávaní záujemcov a obchodných príležitostí pre zastúpeného, práve od obchodného zástupcu sa očakáva, že dá do pohybu obchodné záležitosti, rozšíri obchodné ponuky zastúpeného medzi potenciálnych klientov, presvedčí potenciálneho zákazníka aby tieto ponuky prijal.

5. Ďalej súd prvej inštancie skúmal úpravu odplaty v zmluvách o prevádzkovaní ČS dojednanú v Prílohe č. 5 zmluvy, z ktorej vyplýva, že provízia partnera sa určovala mesačne, pričom pri stanovení jej výšky išlo o kombináciu výkonnostných parametrov partnera (množstvo predaných motorových palív a súčin cieľovej motivačnej čiastky a mesačného kompozitného indexu ČS) a pevnej čiastky. Táto úprava odmeňovania tak nebola plne závislá od dosiahnutia očakávaného výsledku činnosti právneho predchodcu žalobcu, ako to je pri zmluvách o obchodnom zastúpení. Táto čiastka bola len dodatočnou a variabilnou zložkou vyplácanej provízie. Súd prvej inštancie sa navyše nestotožnil s názorom žalobcu, že variabilná zložka odmeny mala charakter mimoriadnej provízie, nakoľko táto bola vyplácaná pravidelne každý mesiac bez ohľadu na to, či predpokladané obraty partner plnil na 100%.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že mandátna zmluva ako aj zmluva o obchodnom zastúpení patria do skupiny obstarávateľských zmlúv, preto obsahujú viacero podobných ustanovení a pojmových znakov, ktoré pripúšťajú rôzne a často navzájom sa prelínajúce výklady. Zdôraznil, že pre posúdenie o aký zmluvný typ v danom prípade ide, je preto potrebné (okrem už vyššie uvedených obsahových náležitostí) prihliadnuť aj na vôľu zmluvných strán, ktorú strany prejavili pri uzatváraní zmluvy, predovšetkým s ohľadom na všetky okolnosti posúdiť, akú zmluvu mienili uzatvoriť. Vôľa prejavovaná a akceptovaná zmluvnými stranami by mala byť rešpektovaná v priebehu trvania celého zmluvného vzťahu a nemala by sa špekulatívnym výkladom meniť podľa sledovaných záujmov niektorej kontraktuálnej strany. V danom prípade zmluvné strany v čl. 24.11. upravili, že nadpisy v zmluve a teda logicky aj v jej prílohe č. 1, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy, slúžia len k jej prehľadnosti a neberú sa do úvahy pri výklade zmluvy, čo sa stalo aj jedným zo základných pilierov právnej argumentácie žalobcu. Podľa názoru súdu prvej inštancie však týmto nie je možné prehliadať všeobecnú a pre každú zmluvnú stranu záväznú úpravu právnych úkonov v Obchodnom zákonníku. Súd prvej inštancie poukázal na § 266 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka a uviedol, že zo znenia predmetných zmlúv a ich príloh, ako aj z následného správania zmluvných strán v priebehu trvania zmluvy, nevyplývalo, že by zmluvné strany v čase uzatvárania zmluvy mienili uzatvoriť zmluvu o obchodnom zastúpení a nevyplývalo to ani z výpovede svedka V., ktorý sám uviedol, že so žalovaným nikdy nekomunikoval ohľadne toho, aby nebol prevádzkarom ČS, ale obchodným zástupcom žalovaného. Žalobcom tvrdenej vôli nesvedčí predovšetkým predmet zmlúv o prevádzkovaní čerpacích staníc, ktorý nemožno v žiadnom prípade stotožniť s predmetom zmluvy o obchodnom zastúpení, ani spôsob určenia odmeny za prevádzkovanie. Zmluvný vzťah má skôr charakter inominátneho kontraktu, v ktorom možno badať prvky viacerých zmluvných typov, vrátane nájomného vzťahu medzi žalovaným ako vlastníkom čerpacej stanice a prenajímateľom a právnym predchodcom žalobcu ako jej prevádzkovateľom a nájomcom. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na § 43 Občianskeho zákonníka ako „lex generalis“, v zmysle ktorého sú strany povinné pri úprave zmluvných vzťahov odstrániť všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov, obzvlášť v inominátnych zmluvných vzťahoch pozostávajúcu z viacerých zmluvných typov, ako je to v danom prípade. Pokiaľ právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy a ani počas jej plnenia v jej ustanoveniach žiadne rozpory nevidel, spoluprácu považoval za korektnú a nemal pohnútku vystupovať v zmluvných vzťahoch ako obchodný zástupca, je konanie žalobcu (navyše právneho nástupcu, ktorý do zmluvných vzťahov ani nevstupoval), ktorým sa snaží vôľu prejavujúcu zmluvnými stranami v predmetných zmluvných vzťahoch prispôbiť svojim ambíciám, v rozpore s poctivým obchodným stykom.

7. K argumentácii žalobcu Smernicou rady č. 86/653 a tam uvedenou definíciou obchodného zástupcu súd prvej inštancie uviedol, že jej účelom je predovšetkým poskytnúť ochranu obchodnému zástupcovi tým, že upravuje minimálny štandard právnej úpravy vzťahov medzi obchodným zástupcom a zastúpeným. Pre naplnenie tohto účelu smernica priniesla definíciu pojmu „obchodný zástupca“, pričom jedným z jeho základných obsahových znakov v zmysle smernice je jeho oprávnenie pre zastúpeného „dojednávať“ predaj alebo nákup tovaru. Smernica bola transponovaná do slovenského právneho poriadku zákonom č. 500/2001 Z.z. a s cieľom harmonizácie s európskym právom zaviedla do právneho poriadku kogentné ustanovenie § 652 Obchodného zákonníka, od ktorého sa pri uzatváraní zmluvy o obchodnom zastúpení zmluvné strany nesmú odchýliť. Pokiaľ teda zákon kogentne a imperatívne od obchodného zástupcu vyžaduje, aby vyvíjal činnosť pre zastúpeného smerujúcu k uzatvoreniu obchodov alebo činnosť spočívajúcu v dojednávaní a uzatváraní obchodov pre zastúpeného, túto nemožno ničím nahradiť a z uzatvorenej zmluvy musí jednoznačne vyplývať. V predmetom prípade však súd prvej inštancie dospel k záveru, že úlohou právneho predchodcu žalobcu v zmluvnom vzťahu so žalovaným bolo skôr zabezpečenie riadneho fungovania čerpacích staníc vo vlastníctve žalovaného, výhradne podľa riadiacich aktov žalovaného a s tým spojenej činnosti predaja motorových palív podľa mandátnej zmluvy uzatvorenej v zmysle § 566 a nasl. Obchodného zákonníka.

8. Súd prvej inštancie napokon v závere odôvodnenia uviedol, že ak by aj na základe argumentácie žalobcu pripustil, že posudzovaný zmluvný vzťah je obchodným zastúpením (čo podľa názoru súdu nie je), z hľadiska posúdenia oprávnenia obchodného zástupcu na vyplatenie odstupného po skončení zmluvy musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky stanovené v § 669 ods. 1 Obchodného zákonníka. V prvom rade je nevyhnutné preukázať, že obchodný zástupca pre zastúpeného získal nových zákazníkov alebo významne rozvinul obchod s doterajšími zákazníkmi a zastúpený má podstatné výhody vyplývajúce z obchodov s nimi, uniesť dôkazné bremeno pri preukázaní týchto skutočností má povinnosť žalobca. Žalobca síce tvrdil, že získal množstvo nových zákazníkov a rozvinul obchod s doterajšími, nepreukázal však, že by k uvedeným predajom a rozvinutiu obchodov došlo v dôsledku jeho činnosti. Súd prvej inštancie sa v tejto súvislosti stotožnil s argumentáciou žalovaného, že okolnosti ovplyvňujúce rozhodovanie zákazníkov načerpať na konkrétnej čerpacej stanici závisia predovšetkým od trasy, po ktorej zákazník jazdí a od kvality ponúkaných pohonných hmôt. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že nárast predaja pohonných hmôt v sieti čerpacích staníc Slovnaft v rokoch 2010-2018 (teda aj v čase trvania posudzovaného zmluvného vzťahu) rástol v celoslovenskom meradle a bol spôsobený predovšetkým značným nárastom mobility obyvateľstva, rozsiahlymi investíciami do rozvoja a modernizácie siete čerpacích staníc ako aj reklamnej kampane, ktorú hradil a vykonával výhradne žalovaný, čo potvrdil aj svedok V.G.. Právny predchodca žalobcu v oblasti marketingu, propagácie, modernizácie či vytvárania renomé značky Slovnaft nevykonával žiadnu aktivitu a ani ju súdu nepreukázal. Žalovaný naopak predložil listinné dôkazy preukazujúce značný nárast v jeho výdavkoch na investície, údržbu či marketing čerpacích staníc v rokoch 2010 až 2018 a s tým priamo úmerne súvisiacu zvýšenú výkonnosť objemu predaných pohonných hmôt v uvedenom období. Žalobca síce spochybnil autentickosť žalovaným uvádzaných údajov v predložených listinných dôkazoch, sám ale ničím nepreukázal opak. Druhou podmienkou, ktorá musí byť pre vznik práva na odstupné kumulatívne splnená je, že jeho vyplatenie musí byť s prihliadnutím na všetky okolnosti spravodlivé. Keďže však nebola splnená už prvá podmienka pre vznik nároku na odstupné, posúdením splnenia druhej podmienky sa súd prvej inštancie bližšie nezaoberal.

9. Súd prvej inštancie vec právne posudzoval podľa zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, a to § 263 ods. 1, § 266 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 269 ods. 2, § 275 ods. 1, ods. 2, § 566 ods. 1, ods. 2, § 567 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 568 ods. 1, ods. 2, § 569, § 571 ods. 1, ods. 2, § 574 ods. 4, § 652 ods. 1, § 654, § 659a ods. 1, § bod 669 ods. 1, ako aj čl. 1 bod 2., čl. 3 bod 2 písm. a), čl. 17 bod 2 písm. a) Smernice Rady, o koordinácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa samostatných obchodných zástupcov (86/653/EHS). O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu v merite podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

10. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, podľa žalobcu mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces; § 365 ods. 1 písm. d) CSP, namieta, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; § 365 ods. 1 písm. e) CSP, keď súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na

zistenie rozhodujúcich skutočností; § 365 ods. 1 písm. f) CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h) CSP, nakoľko podľa žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca odvolacím petítom navrhuje, aby odvolací súd rozsudok zmenil v merite tak, že zaviazá žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi uplatnenú pohľadávku s príslušenstvom, v časti trov konania prizná žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v celosti a prizná žalobcovi voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celosti, alternatívne napadnutý rozsudok zruší a vec sa vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Žalobca uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odôvodňuje porušením práva žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia, práva na vypořádanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, zákazu prekvapivých rozhodnutí, zákazu ľubovôle a princípu zákonnosti. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je podľa žalobcu pre neho s ohľadom na argumentáciu v konaní až neprípustne nepresvedčivé a nelogické. Žalobca namieta, že si nevie vysvetliť, prečo súd prvej inštancie vôbec nevidel v Zmluve o prevádzkovaní ČS zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení, naopak, súd prvej inštancie opakovane dával na pojednávaniach najavo, že každú zo Zmlúv o prevádzkovaní ČS podriaďuje pod zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení, avšak poukazoval na to, že k určeniu konkrétnej výšky odstupného nie je ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít a tieto mu odvolací súd údajne vracia v obdobných veciach priznanú rôzne (napríklad pojednávanie konané dňa 21.09.2022). Skutočnosť, že súd prvej inštancie dokonca ani len nepodriadil Zmluvu o prevádzkovaní ČS pod zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení je pre žalobcu prekvapivá. Súd prvej inštancie musel aplikovať eurokonformný výklad príslušných právnych noriem, k čomu si musel (mal) overiť (právne posúdiť), či takýto zmluvný vzťah spadá do rámca pôsobnosti Smernice 86/653/EHS v platnom znení, na čo žalobca poukazoval, a to aj rozhodnutiami Súdneho dvora (rozsudok Súdneho dvora EÚ z 26.03.2009, Turgay Semen proti Deutsche Tamoil GmbH, C-348/07). Žalobca za relevantnú k podstate veci považuje iba časť odôvodnenia v bode 31, na ktorej stojí nesprávne právne posúdenie základu sporu, žalobca mu však nerozumie, resp. sa javí byť svojvoľným a nelogickým. Žalobcovi sa javí nelogickým zdôvodnenie, kde súd prvej inštancie nie je názoru, že by úlohou obchodného zástupcu bolo vyvíjať činnosť pre zastúpeného smerujúcu k uzatvoreniu obchodov alebo činnosť spočívajúcu v dojednávani a uzatváraní preto, že „jeho úlohou bolo skôr zabezpečenie ... predaja motorových palív“, z odôvodnenia nerozumie, aký je rozdiel medzi vyvíjaním činnosti smerujúcej k uzatvoreniu obchodu a „skôr“ činnosťou predaja palív, teda vyvíjaním činnosti smerujúcej k uzatvoreniu kúpnych zmlúv na predaj motorových palív a ako súd prvej inštancie vlastne mienil zdôvodniť, že by takýto vzťah nemal spadať pod vzťah medzi obchodným zástupcom a zastúpeným podľa Smernice 86/653. Žalobcovi chýba uvedenie zdôvodnenia relevantných skutkových okolností, ako aj ich subsumpcie pod príslušné právne normy práva EÚ s ohľadom na ich výklad objasnený Rozsudkom Súdneho dvora EÚ z 04.06.2020, Trendsetteuse SARL, C-828/18. Ak bol súd prvej inštancie celkom iného právneho názoru, ako je už desiatky rokov ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít napríklad v Nemecku (napríklad rozsudok BGH z 15.07.2009 - VIII ZR 171/08; OLG Hamm, rozsudok BGH z 19.01.2011 - VIII ZR 149/09; OLG Hamburg), Rakúsku (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu v Rakúsku (OGH) sp. zn. 6Ob204/05a z 11.03.2005, Najvyššieho súdu v Rakúsku (OGH) sp. zn. 8ObA299/01f z 28.03.2002, Najvyššieho súdu v Rakúsku (OGH) sp. zn. 8ObA290/01g z 28.03.2002), či Írsku (rozsudok Najvyššieho súdu Írska z 12.07.2005, 2005 IEHC 241), mal zvažovať podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom, pretože je nevyhnutnosťou, aby išlo o jednotný výklad príslušných právnych noriem práva EÚ v celom priestore EÚ.

12. Súd prvej inštancie nedal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na zásadnú argumentáciu žalobcu v konaní, žalobca v konaní opakovane argumentoval judikatúrou Súdneho dvora EU, najmä Rozsudkom Súdneho dvora ZAKO, C-452/17, Rozsudkom Súdneho dvora Trendsetteuse SARL, C-828/18 a Rozsudkom Súdneho dvora Turgay Semen, C-348/07 k obchodnému zastúpeniu, z ktorej vyplývajú konkrétne požiadavky, ktorých naplnenie je nevyhnutné a súčasne dostatočné k tomu, aby určitá osoba spadala pod pojem obchodný zástupca podľa Smernice 86/653. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či sa súd prvej inštancie touto argumentáciou žalobcu zaoberal, najmä ktorú podmienku považoval za nenaplnenú podľa Rozsudku Súdneho dvora ZAKO, C-452/17, akými konkrétnymi kritériami a úvahami hodnotil činnosť obchodného zástupcu z pohľadu Rozsudku Súdneho dvora Trendsetteuse SARL, C-828/18 a ako prihliadal na požiadavku vyplývajúcu z bodu 22 Rozsudku Súdneho dvora Turgay Semen, C-348/07, aby prihliadali súdy na Správu Komisie o uplatňovaní čl. 17 smernice Rady o koordinácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa samostatných

obchodných zástupcov vypracovanou Komisiou dňa 23.07.1996, keď Správu Komisie žalobca v konaní predložil (išlo pritom o jediný text, ktorý bol predložený v angličtine), no súd prvej inštancie uviedol, že sa ňou nezaoberal, keďže je v anglickom jazyku (odsek 17 napadnutého rozsudku). V zmysle čl. 17 ods. 2 písm. a) prvej zarážky Smernice 86/653 postačí už privedenie jedného nového zákazníka alebo zvýšenie finančného objemu obchodov ekvivalentnému získaniu jedného nového zákazníka, pričom k takémuto privedeniu/získaniu resp. k takémuto zvýšeniu sa nevyžaduje príčinná súvislosť, ale postačí aj len malá miera pričinenia obchodného zástupcu, pričom postačuje, že obchodný zástupca hoci len prispel k získaniu nového zákazníka napríklad zabezpečením informačných a poradenských činností na podporu predaja, čo podporil rozsudkom Súdneho dvora z 07.04.2016, vo veci Marchon Germany GmbH, C-315/14, Správou Komisie, na ktorej použitie odkazuje aj Rozsudok Súdneho dvora Turgay Semen, C-348/07 a Rozsudkom Súdneho dvora Trendsetteuse SARL, C-828/18. Žalobca potom nerozumie, prečo by podľa právneho posúdenia súdom prvej inštancie nemal naplniť požiadavku podľa čl. 17 ods. 2 písm. a) prvej zarážky Smernice 86/653, a teda požiadavku vyplývajúcu z § 669 ods. 1 písm. a) Obchodného zákonníka.

13. Porušenie práva na spravodlivý proces napokon žalobca odôvodňuje tým, že súd prvej inštancie nerešpektoval princíp kontradiktórnosti a princíp rovnosti strán sporu, konkrétne namieta svojvoľný - kreatívny prístup súdu prvej inštancie k hodnoteniu dôkazov, a to dôkazu „Dokument_Vykonnost_vydavky_Slovnaftu_podpisany.pdf“ a výsluchu svedka V.. Žalobca mal podozrenie, že došlo k vykonštruovaniu takéhoto dokumentu iba pre účely súdneho sporu, čiže nejde o dokument z účtovníctva žalovaného. Z napadnutého rozsudku sa javí, že súd prvej inštancie neprihliadal na medzi stranami nesporné skutkové tvrdenia (napríklad, že každý zákazník každej čerpacej stanice je zákazníkom, ktorého získal obchodný zástupca) a neprihliadal ani na dôkazy produkované žalobcom (neprihliadal napríklad na výsluch svedka, ktorý potvrdil aktívnu rolu obchodného zástupcu v získaní nových zákazníkov pre žalovaného, nielen výberom vhodného personálu a jeho finančnou motiváciou na zvyšovaní finančného objemu obchodu, ale aj skrášľovaním čerpacej stanice, akciami na podporu predaja orientovanými aj na kamionistov a pod). Z napadnutého rozsudku sa javí, že súd prvej inštancie nesprávne prihliadol iba na popreté skutkové tvrdenia žalovaného, ku ktorým žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno ich preukázania, pričom ich nepreukázal. Napríklad súd prvej inštancie nesprávne nemal za to, že k uzavretiu kúpnych zmlúv na predaj motorových palív došlo v dôsledku činnosti obchodného zástupcu, ale okolnosti ovplyvňujúce rozhodovanie zákazníkov načerpať na konkrétnej čerpacej stanici závisia predovšetkým od trasy, po ktorej zákazník jazdí a od kvality ponúkaných pohonných hmôt, čo sú iba popreté nepravdivé tvrdenia žalovaného, s ktorými sa súd prvej inštancie nevedno prečo „stotožnil“. Podľa žalobcu miera, v akej súd prvej inštancie takto vytvoril nerovnosť strán sporu, vykazuje až znaky svojvôle, a teda je porušením práva žalobcu na spravodlivý proces.

14. Žalobca ďalej namieta nesprávnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu existencie inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo odôvodňuje tým, že súd prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu nepostupoval v súlade so základnými princípmi CSP, a to konkrétne princípom právnej istoty (čl. 2 CSP), princípom kontradiktórnosti konania (čl. 8 CSP), princípom prejednávacím (teda princípom formálnej pravdy; čl. 8 CSP), princípom rovnosti strán sporu (rovnosti zbraní; čl. 6 CSP), čím sa napadnutý rozsudok stal prekvapivým a nepredvídateľným. Podľa žalobcu sa súd prvej inštancie nedôsledne riadil napríklad § 150 CSP, § 151 CSP (popretie skutkových tvrdení protistrany); zvlášť sa neriadil § 151 ods. 1 CSP, § 153 CSP, § 181 ods. 3 CSP a § 186 ods. 2 CSP. V konkrétnej žalobca odkazuje na vady, ktoré opísal už v časti B odvolania, ktoré vo svojom súhrnnom pôsobení naplňajú až porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces a každá je sama o sebe aj inou vadou konania (ide o námietky uvedené odvolacím súdom v bodoch 11 až 13). Osobitne žalobca namieta, že skutkový stav, ktorý sa stal podkladom pre rozhodnutie bol zisťovaný nezákonne a nesprávne, vykazuje znaky svojvôle predovšetkým pri hodnotení jednotlivých vykonaných dôkazov (napríklad výsluch svedka, listinné dôkazy predložené žalovaným), ako aj v ich súhrnnom pôsobení (súd prvej inštancie sa zdá, že prehliadol nesporné skutkové tvrdenia a vykonané dôkazy, vždy ak tieto boli v prospech žalobcu).

15. Žalobca ďalej namieta, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), konkrétne za účelom preukázania presného rozsahu zvýšenia finančného objemu obchodov a získania nových zákazníkov na čerpacej stanici Ivachnová za obdobie trvania obchodného zastúpenia, navrhol, aby v súlade s § 190 CSP vyzval od žalovaného, aby písomne oznámil súdu dátum uzavretia Zmluvy o prevádzkovaní

čerpacej stanice č. 0378590/00CRZ, aby písomne oznámil súdu celkový objem v litroch všetkých motorových palív (vrátane LPG) predaných na čerpacej stanici v kalendárnom roku, ktorý bezprostredne predchádzal kalendárnemu roku, v ktorom došlo k uzavretiu Zmluvy o prevádzkovaní čerpacej stanice č. 0378590/00CRZ, v súlade s § 189 CSP vyžiadal od žalovaného, aby predložil za obdobie kalendárneho roka bezprostredne predchádzajúceho uzavretiu Zmluvy o prevádzkovaní čerpacej stanice č. 0378590/00CRZ všetky faktúry, ktorými bola žalovanému fakturovaná provízia za predaj motorových palív na čerpacej stanici Ivachnová a takéto listiny následne vykonal ako dôkaz podľa § 204 CSP; vyžiadal od žalovaného, aby predložil listinu, ktorej obsahom je (prvý) plán predaja motorových palív, ktorá bola súčasťou Zmluvy o prevádzkovaní čerpacej stanice č. 0378590/00CRZ v čase jej uzavretia a listinu následne vykonal ako dôkaz listinou podľa § 204 CSP.

16. Žalobca namieta nesprávnosť napadnutého rozhodnutia aj z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Za nesprávne skutkové zistenie žalobca považuje, že podľa súdu prvej inštancie nebola spornou skutočnosť, že k zániku zmlúv došlo na podklade jednostrannej výpovede žalovaného z októbra 2016 uplynutím jednomesačnej výpovednej doby dojednanej medzi zmluvnými stranami v zmluvách o prevádzkovaní ČS, podľa žalobcu správne medzi stranami nebolo sporným, že k zániku zmlúv došlo na základe jednostrannej výpovede žalovaného doručenej žalobcovi v októbri 2016, pritom každá zo zmlúv tak zanikla (skončila) uplynutím výpovednej lehoty plynúcej od 01.11.2016. Za nesprávne skutkové zistenie žalobca považuje záver súdu, že obchodnému zástupcovi „nie je ponechaný priestor na sebarealizáciu, ako je to v prípade obchodného zástupcu“, správne obchodný zástupca mal aj v rámci podmienok stanovených Zmluvou o prevádzkovaní ČS zachovanú dostatočnú samostatnosť v zmysle Smernice 86/653, čo podľa žalobcu vyplýva z toho, že vykonával činnosť pre žalovaného ako podnikateľ, teda už z tohto dôvodu vo vzťahu k žalovanému samostatne a na vlastnú zodpovednosť. Žalobca konkrétne poukazuje na Zmluvu o prevádzkovaní ČS, napríklad bod 4.1 „Partner prevádzkuje ČS na vlastnú zodpovednosť ako samostatný podnikateľ“, podľa bodu 4.8 v celom rozsahu zodpovedal za riadne prevádzkovanie čerpacej stanice a za vzniknuté škody, podľa bodu 4.35 zodpovedal za finančnú hotovosť získanú predajom motorových palív a iného tovaru Slovnaftu, podľa bodu 2.1 Prílohy č. 1 zaväzuje sa realizovať predaj motorových palív menom žalovaného a na jeho účet a podľa bodu 4.1 Prílohy č. 1 predáva motorové palivá na vlastnú zodpovednosť a nebezpečenstvo. Z výsluchu svedka vyplýva, že obchodný zástupca bol plne samostatný vo všetkých personálnych otázkach na čerpacej stanici, v medziach stanovených zmluvou mohol samostatne vykonávať čisto vlastné aktivity na podporu nárastu objemu finančných obchodov žalovaného, vykonával takým spôsobom svoju voľnosť v rámci realizácie predaja shopového/doplňkového tovaru/služieb, ktorý pôsobil podporne na rast predaja motorových palív žalovaného. Za nesprávne skutkové zistenie žalobca považuje zistenie, že hlavnou činnosťou partnera nebolo vyhľadávanie záujemcov o nákup na čerpacích staniciach, ale zabezpečenie ich fungovania a predaj palív výhradne na základe pokynov žalovaného (odsek 27 napadnutého rozsudku) a že úlohou obchodného zástupcu nebolo vyvíjať činnosť pre zastúpeného smerujúcu k uzatvoreniu obchodov alebo činnosť spočívajúcu v dojednávani a uzatváraní obchodov pre zastúpeného (odsek 31 napadnutého rozsudku), podľa žalobcu správne hlavným účelom Zmluvy o prevádzkovaní ČS bolo dojednanie a uzatváranie kúpnych zmlúv na predaj motorových palív v mene a na účet žalovaného ako zastúpeného, vrátane vyhľadávania záujemcov o takéto transakcie. Podľa žalobcu z výslovného znenia zmluvy vyplýva, že účelom celého komplexu práv a povinností bola maximalizácia predaja produktov žalovaného, za ktorých dojednanie a uzatvorenie kúpnych zmlúv v mene žalovaného obchodnému zástupcovi prislúchala provízia. Nič z vykonaného dokazovania podľa žalobcu nenasvedčuje, že by Zmluvy o prevádzkovaní ČS, ktoré sú predmetom sporu, mali byť čo do svojej podstaty zásadne iné, ako sú obdobné zmluvy používané na ostatných trhoch v Európskej únii, kde sa javí, že niet pochyb, že spadajú pod vzťahy medzi obchodným zástupcom a zastúpeným podľa Smernice 86/653. Žalobca príkladmo poukazuje na už ním spomínanú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v iných členských štátoch Európskej únie. Za nesprávne skutkové zistenie žalobca považuje zistenie, že z Prílohy č. 5 Zmluvy o prevádzkovaní ČS vyplýva, že provízia obchodného zástupcu sa určovala mesačne, pričom pri stanovení jej výšky išlo o kombináciu výkonnostných parametrov partnera (množstvo predaných motorových palív a súčin cieľovej motivačnej čiastky a mesačného kompozitného indexu ČS) a pevnej čiastky, úprava odmeňovania tak nebola plne závislá od dosiahnutia očakávaného výsledku činnosti právneho predchodcu žalobcu, ako to je pri zmluvách o obchodnom zastúpení, táto čiastka bola len dodatkovou a variabilnou zložkou vyplácanej provízie (odsek 28 napadnutého rozsudku). Podľa žalobcu správne provízia dohodnutá v Zmluve o prevádzkovaní ČS vždy závisela od počtu alebo finančného objemu obchodnej transakcie, v Zmluve o prevádzkovaní ČS Liptovský Hrádok - Pod

celinami vôbec nebola dojednaná pevná čiastka provízie za predaj motorových palív a v Zmluve o prevádzkovaní ČS Ivachnová bolo medzi stranami nesporným skutkové tvrdenie žalobcu, že táto „akoby“ pevná zložka provízie bola závislá od finančného objemu obchodov na čerpacej stanici a postupne tak podľa kritérií určených žalovaným klesala ku 0 Eur. Žalobca tak považuje za nesprávne hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie, keď prehliada v odseku 1 písm. a) každej Prílohy č. 5 vyjadrenú závislosť vzniku a výšky práva obchodného zástupcu na províziu za predaj motorových palív od množstva a finančného objemu dojednaných a uzatvorených obchodov. Obdobne uvedené platí aj napríklad pri provízii za predaj na nápojových automatoch a kávovaroch, kde je tiež jej vznik, ako aj výška plne závislá iba od finančného objemu dojednaných a uzatvorených obchodov obchodným zástupcom v mene žalovaného. Žalobca je toho názoru, že aj motivačná provízia podľa ods. 2 písm. c) Prílohy č. 5 je závislá od finančného objemu dojednaných a uzatvorených obchodov v mene žalovaného, keďže do vzorca na jej výpočet vstupuje ako vstupný údaj objem predaných motorových palív v mene žalovaného v danom kalendárnom mesiaci. Ako nesprávne žalobca tiež hodnotí skutkové zistenia o obsahu vôle obchodného zástupcu a žalovaného, keď z dokazovania nevyplývalo, že by zmluvné strany v čase uzatvárania zmluvy mienili medzi sebou uzatvoriť zmluvu o obchodnom zastúpení, vôľa oboch zmluvných strán sledovala vždy kauzu ich uzavretia, ktorou pre žalovaného bolo cez iného podnikateľa dojednávanie a uzatváranie kúpnych zmlúv na predaj produktov žalovaného v jeho mene, a tak získanie najmä lokálneho know-how a získanie väčšieho počtu nových zákazníkov a vyšších finančných objemov obchodov, ako keby takúto činnosť realizoval žalovaný priamo, a pre obchodného zástupcu vyvíjať takúto činnosť pre žalovaného za odplatu v podobe provízie závislej od počtu a finančného objemu obchodov. Napokon za nesprávne žalobca považuje skutkové zistenie, že nepreukázal kumulatívne splnenie podmienok pre vznik práva na odstúpné podľa § 669 ods. 1 Obchodného zákonníka, keď nepreukázal, že by získal pre žalovaného nových zákazníkov alebo rozvinul obchod s doterajšími zákazníkmi pre žalovaného, že by takýto noví zákazníci žalovaného a takto rozvinutý obchod s doterajšími zákazníkmi žalovaného boli zásluhou obchodného zástupcu, ale zásluhou žalovaného (odsek 34 napadnutého rozsudku). Podľa žalobcu každý jeden v mene žalovaného uzatvorený obchod na čerpacej stanici predstavoval buď získanie nového zákazníka obchodným zástupcom pre žalovaného alebo významné rozvinutie obchodu s doterajším zákazníkom obchodným zástupcom pre žalovaného, keďže k takémuto obchodu vždy jasne prispel obchodný zástupca.

17. Podľa žalobcu napadnutý rozsudok tiež vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to výkladu prejavu vôle strán smerujúcemu k uzavretiu Zmluvy o prevádzkovaní ČS. Súd prvej inštancie podľa žalobcu nesprávne právne posúdil § 266 Obchodného zákonníka tak, že keď zmluvné strany neoznačili Zmluvu o prevádzkovaní ČS ako zmluvu o obchodnom zastúpení, a keď spolu nekomunikovali ani o tom, že by chceli uzatvoriť zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení, ani nenazývali obchodného zástupcu obchodným zástupcom, ale Partnerom, tak údajne nechceli uzatvoriť zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení bez ohľadu na obsah záväzkov, ktoré v takejto zmluve chceli medzi sebou dojednať. Žalobca tiež namietá nesprávne právne posúdenie výkladu § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, právnej úpravy tzv. inominátnych zmlúv, správne z § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplýva že ním je taká zmluva, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy, teda nezahŕňa podstatné časti zmluvného typu ustanovené v základnom ustanovení v II hlave tretej časti Obchodného zákonníka, ani podstatné náležitosti zmluvného typu upraveného v Občianskom zákonníku a podobne, zmluva zahŕňajúca v sebe viaceré zmluvné typy nie je inominátna, ale je zmiešanou zmluvou. Ďalej žalobca namietá, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, že zmluvný vzťah medzi obchodným zástupcom a žalovaným zo Zmluvy o prevádzkovaní ČS nespadá do rozsahu pôsobnosti Smernice 86/653, keď nebolo úlohou obchodného zástupcu „dojednávanie“ v zmysle Smernice 86/653, keď jeho úlohou údajne bolo „skôr zabezpečenie riadneho fungovania čerpacích staníc vo vlastníctve žalovaného, výhradne podľa riadiacich aktov žalovaného a s tým spojenú činnosť predaja motorových palív podľa mandátnej zmluvy uzatvorenej v zmysle § 566 a nasl. Obchodného zákonníka.“ (odsek 31 napadnutého rozsudku), pričom správne zmluvný vzťah spadá pod vzťahy medzi obchodným zástupcom a zastúpeným podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Smernice 86/653 a činnosť vykonávaná podľa Zmluvy o prevádzkovaní ČS zahŕňala „dojednávanie“ v zmysle Smernice 86/653, a to aj vo vzťahu k predaju motorových palív. Každá Zmluva o prevádzkovaní ČS sa podľa odvolateľa nevyhnutne podriaďuje pod zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení podľa § 652 a nasl. Obchodného zákonníka, už preto, že predmetným zmluvným typom bola transponovaná Smernica 86/653, do ktorej rámca takéto vzťahy spadajú. Žalobca poukazuje na Rozsudok Súdneho dvora ZAKO, C-452/17, kde SD objasnil tri podmienky, ktoré sú nevyhnutné a dostatočné na to, aby mohla byť určitá osoba posúdená ako obchodný zástupca, táto osoba musí mať povahu samostatne zárobkovo činného sprostredkovateľa,

medzi ňou a zastúpeným musí existovať trvalý zmluvný vzťah a musí vykonávať činnosť spočívajúcu buď v dojednávaní predaja alebo nákupu tovaru pre zastúpeného, alebo v dojednávaní a uzatváraní týchto transakcií v mene a na účet tohto zastúpeného. Súd prvej inštancie podľa žalobcu prehliadol, že pojem „dojednávanie“ uvedený v Smernici 86/653 má autonómny výklad v práve EÚ, ktorý je pomerne extenzívny, zahŕňajúci akékoľvek príspevanie k obchodu, hoc aj inak marginálne. Pojem „dojednávať“, ktorý bližšie objasnil Súdny dvor v nedávnom Rozsudku Súdneho dvora Trendsetteuse, C-828/18. Podľa žalobcu každá Zmluva o prevádzkovaní ČS (vrátane jej príloh) spĺňa uvedené podmienky, preto musí byť podriadená pod zmluvu o obchodnom zastúpení podľa § 652 Obchodného zákonníka, a to prípadne aj za použitia nepriameho alebo hoc aj priameho účinku Smernice 86/653. Žalobca uvádza, že obdobné zmluvy týkajúce sa zástupného predaja motorových palív na čerpacích staniciach sa pritom štandardne na vnútornom trhu Európskej únie považujú z hľadiska ich obsahu za vzťahy medzi obchodným zástupcom a zastúpeným spadajúce do rámca pôsobnosti Smernice 86/653, a to dokonca už len z podstaty takejto činnosti, ako vyplýva aj Rozsudku Súdneho dvora Turgay Semen, C-348/07, ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v Nemecku, napríklad podľa odseku 20 rozsudku BGH z 19.01.2011 - VIII ZR 149/09; OLG Hamburg, z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v Rakúsku, rozhodnutia Najvyššieho súdu v Rakúsku (OGH) sp. zn.: 6Ob204/05a, rozhodnutia Najvyššieho súdu v Rakúsku (OGH) sp. zn.: 8ObA299/01f, z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v Írsku a z niekoľkých rozhodnutí samotného súdu prvej inštancie v obdobných veciach (rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č. k.: 22Cb/145/2017-396, zo dňa 16.09.2019, rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č. k.: 22Cb/245/2017-324, zo dňa 16.09.2019 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č. k.: 22Cb/186/2018-394, zo dňa 16.09.2019. Ďalej žalobca namieta, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, že Zmluva o prevádzkovaní ČS nezahŕňa zmluvný typ zmluvy obchodnom zastúpení, ale mandátnu zmluvu, keď považoval za rozhodujúce dva diferenciačné znaky medzi týmito zmluvnými typmi, a to že mandátna zmluva obsahuje iba presné, zrozumiteľné a obsahovo vyčerpávajúce pokyny pre mandatára, zatiaľ čo zmluva o obchodnom zastúpení obsahuje iba benevolentnejšiu úpravu a tiež v úprave odplatnosti, a to že mandatár má v zásade nárok na odplatu bez ohľadu na to, či jeho riadne vykonaná činnosť priniesla očakávaný výsledok, provízia obchodného zástupcu je viazaná na splnenie zákonných podmienok, predovšetkým na naplnenie očakávaného výsledku. Odplata obchodného zastúpenia teda spočíva na princípe zásluhovosti. Podľa žalobcu správne Zmluva o prevádzkovaní ČS zahŕňa zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení, pretože zahŕňa podstatné časti tohto zmluvného typu uvedené v jeho základnom ustanovení pri ich eurokonformnom výklade v súlade so Smernicou 86/653, ako bol jej obsah objasnený judikatúrou Súdneho dvora, najmä Rozsudkom Súdneho dvora ZAKO, C-452/17 a Rozsudkom Súdneho dvora Trendsetteuse SARL, C-828/18. Zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení je podľa žalobcu totiž derivátom zo zmluvy o sprostredkovaní, ktorá je derivátom z mandátnej zmluvy, čiže zmluva o obchodnom zastúpení je skrátka vzdialeným derivátom z pôvodného všeobecného zmluvného typu mandátnej zmluvy, ich vzájomný vzťah je určený princípom špeciality, a to práve v podstatných náležitostiach zmluvy, nie v inom. Podľa žalobcu zmluva o obchodnom zastúpení je taká zmluva, ktorá by inak bola mandátnou zmluvou, keby nespĺňala podstatné časti zmluvného typu zmluvy o obchodnom zastúpení, čo z dôvodu špeciality znamená, že sa na ňu vzťahuje zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení a iba podporne zmluvný typ zmluvy o sprostredkovaní a zmluvný typ mandátnej zmluvy. Podstatné teda je to, či konkrétna zmluva spĺňa podstatné časti uvedené v § 652 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka, čo každá Zmluva o prevádzkovaní ČS jasne spĺňa. Podľa žalobcu príkladom nie prípustnej možnosti pre vnútroštátny orgán aplikujúci právo je, aby tento pripustil taký výklad pojmu „dojednávanie“ použitý v § 652 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý by bol užší ako ten, ktorý poskytol Súdny dvor v Rozsudku Trendsetteuse SARL, C-828/18.

18. Žalobca ďalej vytýka súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie § 669 ods. 1 písm. a) Obchodného zákonníka a článku 17 ods. 2 písm. a) prvej odrážky Smernice 86/653, a to najmä v aspekte z takejto podmienky pre vznik a rozsah práva na odstúpné požadovanej miery príspevania obchodného zástupcu na tam uvedenom získaní/privedení nových zákazníkov alebo významnom rozvinutí obchodov s doterajšími zákazníkmi/podstatnom zvýšení finančného objemu obchodov pre zastúpeného, súd prvej inštancie tým rozumie výlučne iba také pričinenie/príspevanie obchodného zástupcu, ktoré vyžadujúce existenciu vzťahu príčinnej súvislosti medzi činnosťou obchodného zástupcu a uvedeným následkom, pričom súčasne len spolupôsobenie obchodného zástupcu na takomto následku súd prvej inštancie nesprávne považuje za nepostačujúce pre naplnenie danej podmienky. Podľa žalobcu sa pre naplnenie uvedenej podmienky nevyžaduje, aby k uvedenému následku došlo práve výlučne dôsledku činnosti obchodného zástupcu (tobôž sa nevyžaduje vzťah príčinnej súvislosti), ale postačí, aby k uvedenému

následku aspoň akokoľvek podporne prispel obchodný zástupca. Žalobca opäť poukazuje na Rozsudok Súdneho dvora Trendsetteuse SARL, C-828/18, ktorý objasnil súvisiaci pojem „dojednávanie“ používaný v Smernici 86/653. Napokon nesprávne posúdenie veci žalobca vidí v posúdení kumulatívneho splnenia podmienok pre vznik práva na odstúpné, keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo ku kumulatívne splneniu podmienok k vzniku práva Obchodného zástupcu na odstúpné podľa § 669 Obchodného zákonníka, a teda žalobcovi nepatrí žalované právo na odstúpné, názor žalobcu je opačný.

19. K odvolaniu žalobcu žalovaný vyjadrenie nedoručil.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP prejednal vec bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Bratislave v zákonnej lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením dňa 04.04.2024. Po oboznámení sa s obsahom spisu, konaním pred súdom prvej inštancie, ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého rozhodnutia, ako aj s obsahom odvolania žalobcu konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku, s ktorého odôvodnením sa odvolací súd plne stotožňuje a konštatuje súladnosť jeho odôvodnenia s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade s postupom upraveným civilným sporovým poriadkom a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd v súlade s § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi za preukázané, dôkazy vyhodnotil a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby a zároveň konštatuje, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí dôsledne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré mali podstatný význam pre rozhodnutie a vyvodil správny právny záver premietnutý do jeho výrokovej časti a svoje rozhodnutie podrobne zrozumiteľne vysvetlil. Odvolací súd preto v súlade s § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k jednotlivým odvolacím námietkam v súlade s § 387 ods. 2 CSP dopĺňa nasledovné:

23. Odvolateľ namieta, že mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, čo odôvodňuje porušením práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, zákazu prekvapivých rozhodnutí, ľubovôle a princípu zákonnosti. Odvolací súd uvádza, že naplnenie uplatneného odvolacieho dôvodu nevzhliadol. V prvom rade je potrebné uviesť, že pod daný odvolací dôvod odvolateľ subsumuje námietky, ktoré zakladajú odvolací dôvod nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci, teda námietky, v ktorých polemizuje so skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania (napr. svedka V., alebo dôkazu Dokument Vykonnosť vydavky Slovaftu podpisany.pdf) alebo namietať nesprávne právne posúdenie, že Zmluva o prevádzkovaní ČS nespadá pod zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení. Rovnako námietku nevykonania dokazovania Správou Komisie z dôvodu, že ju žalobca predložil súdu je v anglickom jazyku, je potrebnú subsumovať pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Odvolací súd k uplatnenému odvolaciemu dôvodu uvádza, že aj z odbornej literatúry vyplýva, že „obsah práva na spravodlivý proces (right to a fair trial) je, „rozmeniac ho na drobné“, pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu,

právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia (ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1392). Ustálená judikatúra pod pojem nepreskúmateľnosť rozhodnutí zaraďuje len také vážne nedostatky, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces sa jedná pritom len vo výnimočných prípadoch, a to v prípade absencie odôvodnenia alebo úplnej nelogickosti odôvodnenia. Takýto nedostatok však odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nevzhladol. Podľa názoru odvolacieho súdu rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, uviedol výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a z ktorých vyvodil svoje právne závery, tieto podrobne a zrozumiteľne vysvetlil. Rozsudok súdu prvej inštancie rozhodne nemožno považovať za nepreskúmateľný. Ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR, do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Súd prvej inštancie sa v rozhodnutí vypořiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, nebol povinný sa vysporiadať so všetkými argumentami žalobcu. Vnútorne myšlienkové pochody súdu sú z odôvodnenia rozhodnutia zreteľne spoznatelne, a to aj pre odvolateľa, ktorý s nimi napokon vedie polemiku v podanom odvolaní. To, že žalobca s odôvodnením rozsudku subjektívne nesúhlasí, nič nemení na skutočnosti, že z jeho obsahu je možné identifikovať, akými myšlienkovými pochodmi sa súd riadil pri jeho vydaní. Subjektívny nesúhlas s odôvodnením nie je naplnením odvolacieho dôvodu podľa § 365 písm. b) CSP, nakoľko do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva zároveň platí, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/00 alebo III. ÚS 200/09).

24. K námietke prekvapivosti rozhodnutia argumentácia žalobcu opäť nemá žiadnu oporu v zákone, ani v relevantnej judikatúre súdov a ani v ďalších procesných okolnostiach veci. Tvrdenie žalobcu v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie opakovane dával na pojednávaníach najavo, že každú zo Zmlúv o prevádzkovaní ČS podriaďuje pod zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení, nevyplýva zo zvukového záznamu zo žiadneho z pojednávaní pred súdom prvej inštancie. Ustálená judikatúra pod prekvapivosťou rozhodnutia súdu rozumie rozhodovanie odvolacieho súdu, ktoré sa v rozhodujúcich okolnostiach odkloní od rozhodnutia súdu prvej inštancie. Takáto situácia však v prebiehajúcim konaní nenastala, navyiac, žalobcovi navyiac je dobre známe právne posúdenie veci nakoľko v analogických veciach, ktoré sú na základe ním podaných žalôb vedené, už existujú aj právoplatné rozhodnutia, od ktorých napadnuté rozhodnutie nepredstavuje žiadny odklon.

25. Odvolací súd sa tiež nestotožnil s námietkou svojvôle a porušenia princípu zákonnosti tým, že súd prvej inštancie nerešpektoval princíp kontradiktórnosti konania a princíp rovnosti strán sporu, ktorý odôvodňuje tým, že neprihliadal na medzi stranami nesporné skutkové tvrdenia (napríklad, že každý zákazník každej čerpacej stanice je zákazníkom, ktorého získal obchodný zástupca) a neprihliadal ani na dôkazy produkované žalobcom (neprihliadal napríklad na výsluch svedka, ktorý potvrdil aktívnu rolu obchodného zástupcu v získavaní nových zákazníkov a nesprávne prihliadol iba na popreté skutkové tvrdenia žalovaného, ku ktorým žalovaného teda zaťažovalo dôkazné bremeno ich preukázania, pričom žalovaný ich nepreukázal. Podľa žalobcu miera v akej súd prvej inštancie takto vytvoril nerovnosť strán sporu tak vykazuje až znaky svojvôle, a teda je porušením práva žalobcu na spravodlivý proces. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, a to tak na návrh žalobcu ako aj na návrh žalovaného, správne ustálil sporné a nesporné skutkové tvrdenia, pričom z obsahu spisu skutočne nevyplýva, že odvolateľom prezentované tvrdenie, že „každý zákazník každej čerpacej stanice je zákazníkom, ktorého získal obchodný zástupca“ bolo v konaní pred súdom prvej inštancie nesporným skutkovým tvrdením. Súd prvej inštancie nevytvoril procesným postupom nerovnosť strán sporu a jeho postup, ani obsah napadnutého rozhodnutia už vôbec nevykazuje až znaky svojvôle. I v prípade, že by napadnuté rozhodnutie nebolo vecne správne, ani prípadný právno-aplikačný omyl, alebo omyl pri hodnotení dôkazov nie je možné označiť ako svojvôľu

(táto je neoddeliteľne spojená s vôľovým prvkom a predstavuje extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami). Takto formulovanú odvoláciu námietku odvolací súd hodnotí nielen ako nedôvodnú, ale v prejednávanej veci a postupu súdu prvej inštancie nenáležitú.

26. K argumentu nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu, že v rozhodnutí chýba uvedenie adekvátneho zdôvodnenia relevantných skutkových okolností a ich subsumpcie pod príslušné právne normy práva EÚ, teda či takýto zmluvný vzťah spadá do rámca pôsobnosti Smernice 86/653 (smernica 86/653/EHS v platnom znení), odvolací súd uvádza, že žalobcom uvádzané rozhodnutia Súdneho dvora (Rozsudok Súdneho dvora EÚ z 26.03.2009, Turgay Semen proti Deutsche Tamoil GmbH, C-348/07, Rozsudok Súdneho dvora ZAKO, C-452/17, Rozsudok Súdneho dvora Trendsetteuse SARL, C-828/18, Rozsudok Súdneho dvora z 07.04.2016 vo veci Marchon Germany GmbH, C-315/14) nie sú aplikovateľné na posudzovanú vec, preto nebol dôvod, aby sa súd prvej inštancie nimi v odôvodnení rozhodnutia zaoberal. Súd prvej inštancie sa venoval právnemu posúdeniu aj s ohľadom na Smernicu 86/653/EHS, dospel k záveru, že právny vzťah, z ktorého uplatňuje žalobca nárok nie je zmluvou o obchodnom zastúpení, zmluvný vzťah teda nespadá do rámca pôsobnosti Smernice 86/653.

27. V prípade rozsudku Súdneho dvora zo 04.06.2020 vo veci C-828/18 sa spor vo veci samej, ktorý bol podkladom na položenie prejudiciálnej otázky súdnemu dvoru, týkal spoločnosti DCA a spoločnosti Trendsetteuse, ktorá mala na základe nepísanej dohody vystavovať výrobky spoločnosti DCA vo svojich priestoroch za protihodnotu vo forme provízií z predajnej ceny, išlo o skutkový stav, keď bol právny vzťah medzi stranami upravený nejasnou nepísanou dohodou, ktorá vytvárala priestor pre rozličnú interpretáciu práv a povinností zmluvných strán. V prejednávanej veci bol obsah práv a povinností strán jasne a zrozumiteľne upravený v písomnej zmluve. V rozhodnutí C-828/18 však súdny dvor riešil prejudiciálnu otázku, či sa má článok 1 ods. 2 smernice [86/653] vykladať v tom zmysle, že samostatne zárobkovo činný sprostredkovateľ konajúci ako zástupca v mene a na účet zastúpeného, ktorý nemá právomoc meniť tarify a zmluvné podmienky kúpnych zmlúv určené zastúpeným, nie je oprávnený dojednávať zmluvy v zmysle tohto článku, a v dôsledku toho sa nemôže považovať za obchodného zástupcu a mať nárok na postavenie upravené uvedenou smernicou. Východiskový skutkový stav vôbec nezodpovedá prejednávanej veci.

28. Rovnako o nepísanú zmluvu ide v prípade Rozsudku z 21. novembra 2018, Zako, C-452/17, Zmluva o prevádzkovaní čerpacích staníc a jej prílohy jednoznačne upravovali práva a povinnosti strán a z jej obsahu nie je možné žiadnym výkladom dospieť k záveru, že zmluvné strany uzatvorili zmluvu o obchodnom zastúpení. Súdny dvor riešil v tomto konaní otázku, či sa má článok 1 ods. 2 smernice [86/653] vykladať v tom zmysle, že obchodný zástupca musí vyhľadávať a navštevovať zákazníkov alebo dodávateľov mimo podniku zastúpeného, či sa má vykladať v tom zmysle, že obchodný zástupca nemôže plniť iné úlohy, než sú tie, ktoré sú spojené s dojednávaním predaja alebo nákupu tovaru pre zastúpeného a s dojednávaním a uzatváraním takýchto právnych úkonov v mene a na účet zastúpeného a v prípade zápornej odpovede na druhú otázku, či sa má vykladať v tom zmysle, že obchodný zástupca môže plniť iné úlohy, než sú tie, ktoré sú spojené s dojednávaním predaja alebo nákupu tovaru pre zastúpeného a s dojednávaním a uzatváraním takýchto právnych úkonov v mene a na účet zastúpeného, len ako vedľajšiu činnosť.

29. V rozsudku z 26. marca 2009, Turgay Semen, C-348/07 Súdny dvor neposudzoval, či právny vzťah medzi stranami je obchodným zastúpením, ale riešil systém poskytovania náhrady obchodného zástupcu po skončení zmluvy o obchodnom zastúpení z pohľadu predpisov EÚ, v ktorom mal zastúpený podľa obchodného zástupcu nesprávne aplikovať únikné pravidlá o náhrade obchodného zástupcu a možnostiach jej obmedzovania.

30. V Rozsudku Súdneho dvora zo dňa 07.04.2016 vo veci Marchon Germany GmbH, C-315/14 vôbec nešlo o spor, či zmluvný vzťah je obchodným zastúpením, súdny dvor riešil otázku, či sa za „nových zákazníkov“ pre účely náhrady môžu považovať aj zákazníci získaní obchodným zástupcom, ktorí už síce so zastúpeným obchodujú v súvislosti s výrobkami z jeho ponuky výrobkov, ale nie v súvislosti s takými výrobkami, ktorých výhradným predajom poveril zastúpený obchodného zástupcu a prijal výklad, že čl. 17 ods. 2 písm. a) prvá zarážka smernice Rady 86/653/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že zákazníci získaní obchodným zástupcom, ktorého zastúpený poveril predajom tovaru, sa majú považovať za nových zákazníkov v zmysle tohto ustanovenia, a to napriek tomu, že títo zákazníci mali už s týmto zastúpeným obchodný vzťah týkajúci sa iného tovaru, ak predaj tohto prvého uvedeného

tovaru obchodným zástupcom vyžadoval vytvorenie osobitného obchodného vzťahu, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

31. Pokiaľ ide o žalobcom vytypované rozhodnutia súdov v Nemecku, Rakúsku a Írsku, tieto nemajú pre rozhodovaciu činnosť súdu žiadnu relevanciu, ani odvolaciemu súd navyiac nie je známe, že práve závery v nich uvedené by mali predstavovať jednotný výklad príslušných právnych noriem práva EÚ nielen v celom priestore EÚ, ale aj na území štátov, na ktorých boli vydané a že by vôbec boli aplikovateľné na prejednávánú vec. Z tohto dôvodu nebolo ani potrebné, aby súd prvej inštancie zvažoval podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ a aby takéto úvahy v odôvodnení napadnutého rozhodnutia prezentoval.

32. Odvolaciu námietku podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, teda existenciu inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, žalobca odôvodňuje odkazom na odôvodnenie odvolacej námietky podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, podľa žalobcu tam uvedené vady vo svojom súhrnnom pôsobení napĺňajú až porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, pričom každý z uvedených prípadov je sám o sebe vždy aspoň aj inou vadou konania. Odvolací súd existenciu žiadnej z vytýkaných väd nezistil, ako už uviedol vyššie v odôvodnení, na ktorú časť odvolateľa odkazuje.

33. Odvolaciu námietku nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností rovnako odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Účelom vykonania žalobcom navrhnutého dokazovania (navrhnuté dokazovanie uvedené v bode 15 odôvodnenia tohto rozhodnutia) malo byť preukázanie presného rozsahu zvýšenia finančného objemu obchodov a získania nových zákazníkov na čerpacej stanici Ivachnová za obdobie trvania obchodného zastúpenia. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru, že Zmluva o prevádzkovaní č. 0558147/00CRZ2011 zo dňa 01.01.2011 (stanica Ivachnová) nie je zmluvou o obchodnom zastúpení, žalobcom navrhované dokazovanie nebolo vôbec potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a vykonanie takého dokazovania by bolo zjavne nepotrebné a nehospodárne.

34. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou nesprávnych skutkových zistení podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, ako ich žalobca uvádza vo svojom odvolaní. Závery vyvedené súdom prvej inštancie z vykonaného dokazovania odvolací súd považuje za správne. Súd prvej inštancie správne ustálil, že účelom predložených zmlúv bolo komplexné prevádzkovanie čerpacích staníc žalovaného, keď partner (ako fyzická alebo právnická osoba, ktorej je odovzdaná do užívania čerpacích staníc v rozsahu stanovenom zmluvou a jej jednotlivými prílohami, a ktorá je zodpovedná za riadne prevádzkovanie danej čerpacej stanice podľa podmienok stanovených zmluvou) prevádzkoval čerpaciu stanicu výhradne podľa žalovaným stanovených podrobne dohodnutých podmienok. Hlavnou činnosťou partnera nebolo vyhľadávanie záujemcov o nákup na čerpacej stanici, ale zabezpečenie jej fungovania a predaj motorových palív, a to výhradne na základe pokynov žalovaného, pričom pri predaji na čerpacej stanici absentuje osobné oslovovanie a vyhľadávanie ďalších zákazníkov. Z bodu 4.2 čl. IV zmluvy vyplýva povinnosť partnera prevádzkovať ČS podľa riadiacich aktov žalovaného a povinnosť tieto akty sústavne a dôsledne dodržiavať. Záväznosť, striktnosť a dôslednosť pokynov žalovaného vyplýva aj z obsahu Mandátnej zmluvy na predaj motorových palív, ktorou sa partner zaviazal v mene žalovaného a na jeho účet zabezpečiť maloobchodný predaj benzínu, motorovej nafty a autoplynu a žalovaný sa zaviazal partnerovi za uvedenú činnosť zaplatiť odplatu, dojednanú podľa prílohy č. 5 Zmluvy o prevádzkovaní ČS - Ekonomické podmienky prevádzkovania ČS. Odplata bola vyplácaná mesačne, výška bola dojednaná kombináciou pevnej sumy a výkonnostných parametrov partnera (množstvo predaných motorových palív a súčin cieľovej motivačnej čiastky a mesačného kompozitného indexu ČS), tzn. nebola plne závislá od dosiahnutia očakávaného výsledku činnosti právneho predchodcu žalobcu. Variabilná zložka však bola vyplácaná pravidelne každý mesiac bez ohľadu na to, či predpokladané obraty partner plnil na 100%, teda nebola plne závislá od dosiahnutia očakávaného výsledku činnosti právneho predchodcu žalobcu. Z vykonaného dokazovania obsahom zmlúv ani z ich príloh, ani z následného správania zmluvných strán počas trvania zmluvného vzťahu zmluvy nevyplývalo, že by zmluvné strany v čase uzatvorenia ktorejkoľvek zo predmetných zmlúv mali vôľu uzatvoriť zmluvu o obchodnom zastúpení. Ani skutočnosť, že žalobca ako prevádzkovateľ čerpacích staníc vykonával rôznorodé činnosti na podporu obchodov neznamena, že vykonával činnosť obchodného zástupcu.

35. Z takto zisteného skutkového stavu potom súd prvej inštancie správne vyvodil právny záver, že Zmluvu o prevádzkovaní ČS nie je možné právne posúdiť ako zmluvu o obchodnom zastúpení a dospel

k správneho záveru, že žalobcovi uplatnený nárok na odstúpenie na základe § 669 ods. 1 Obchodného zákonníka nepatrí. Ako nedôvodnú v tejto súvislosti vyhodnotil námietku nesprávneho právneho posúdenia Zmluvy o prevádzkovaní čerpacej stanice v rovine práva EÚ, ako aj v rovine národného práva SR. Odvolací súd zdôrazňuje zákonom č. 500/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, prišlo o. i. k implementácii smernice Rady 86/653/EHS z 18. decembra 1986 o koordinácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa samostatných obchodných zástupcov do slovenského právneho poriadku, na základe čoho bola právna úprava zmluvy o obchodnom zastúpení zásadným spôsobom revidovaná a doplnená v § 652 až § 672a, pričom základné ustanovenie pre zmluvný typ § 652, ako aj ustanovenia § 655 ods. 1, § 655a, § 660 ods. 2 až 4, § 668 ods. 3, § 668a, 669, 669a, 672a sú ustanoveniami kogentnými. Podľa § 652 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o obchodnom zastúpení sa obchodný zástupca ako podnikateľ zaväzuje pre zastúpeného vyvíjať činnosť smerujúcu k uzatvoreniu určitého druhu zmlúv (ďalej len „obchody“) alebo dojednávať a uzatvárať obchody v mene zastúpeného a na jeho účet a zastúpený sa zaväzuje zaplatiť obchodnému zástupcovi províziu. V prejednávanej veci však uvedené nebolo úlohou právneho predchodcu žalobcu v zmluvnom vzťahu so žalovaným. Jeho úlohou bolo predovšetkým zabezpečenie riadneho fungovania čerpacej stanice podľa riadiacich aktov žalovaného a činnosť predaja motorových palív podľa mandátnej zmluvy uzatvorenej v zmysle § 566 a nasl. Obchodného zákonníka.

36. Žalobca ďalej namieta nesprávne právne posúdenie ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka, za ktoré považuje záver súdu prvej inštancie, že „keď zmluvné strany neoznačili Zmluvu o prevádzkovaní ČS ako zmluvu o obchodnom zastúpení a keď spolu nekomunikovali ani o tom, že by chceli uzatvoriť zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení, ani nenazývali Obchodného zástupcu obchodným zástupcom, ale Partnerom, tak údajne nechceli uzatvoriť zmluvný typ zmluvy o obchodnom zastúpení bez ohľadu na obsah záväzkov, ktoré v takejto zmluve chceli medzi sebou dojednať“. Odvolací súd konštatuje, že takéto úvahy súdu prvej inštancie z odseku 29 a 30 napadnutého rozsudku, vôbec nevyplývajú, naopak, súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal obsahom záväzkov, ktoré v zmluvách strany dojednali. Žalobca tiež namieta nesprávnu aplikáciu § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, teda tzv. právnej úpravy inominátnych zmlúv dôvodiac, že správne z § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplýva, že ním je taká zmluva, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy, teda nezahŕňa podstatné časti zmluvného typu ustanovené v základnom ustanovení v II. hlave tretej časti Obchodného zákonníka, ani podstatné náležitosti zmluvného typu upraveného v Občianskom zákonníku a podobne, ale zmluva zahŕňajúca v sebe viaceré zmluvné typy nie je inominátnou, ale je zmiešanou zmluvou. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil Zmluvu o prevádzkovaní čerpacej stanice ako inominátny kontrakt, s ktorým je neoddeliteľne spojená mandátna zmluva na predaj motorových palív a že v posudzovanom zmluvnom vzťahu možno badať prvky viacerých zmluvných typov, vrátane nájomného vzťahu medzi žalovaným ako vlastníkom čerpacej stanice a prenajímateľom a právnym predchodcom žalobcu ako jej prevádzkovateľom a nájomcom. Nešlo výlučne o viaceré typové zmluvy. Bez ohľadu na to, či by išlo o zmiešanú alebo inominátnu zmluvu obsahujúcu prvky viacerých typov zmlúv, odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením zmluvy súdom prvej inštancie, že s určitosťou nejde o zmluvu o obchodnom zastúpení, nielen ako typovú zmluvu, ale uzatvorené zmluvy neobsahujú ani prvky žalobcom tvrdeného zmluvného typu. Zmluva o prevádzkovaní čerpacej stanice a jej prílohy jednoznačne upravovali práva a povinnosti strán a z jej obsahu nie je možné žiadnym výkladom dospieť k záveru, že zmluvné strany uzatvorili zmluvu o obchodnom zastúpení. Odvolateľ v celom obsahu odvolania nepoužíva označenie procesnej strany ani označenie strany ako vyplýva zo zmluvy (Partner), ale označenie „Obchodný zástupca“ v rozpore so posudzovanou zmluvou zjavne v záujme navodiť dojem nesprávneho posúdenia postavenia právneho predchodcu žalobcu v zmluvnom vzťahu so žalovaným a nesprávneho právneho posúdenia zmluvy samotnej súdom prvej inštancie. K pochybeniu v právnom posúdení veci súdom prvej inštancie však neprišlo.

37. Rovnako odvolací súd nesúhlasí s námietkou, že súd prvej inštancie prehliadol, že pojem „dojednávanie“ uvedený v Smernici 86/653 má autonómny výklad v práve EÚ, ktorý je pomerne extenzívny, zahŕňajúci akékoľvek prispievanie k obchodu, hoc aj inak marginálne, pričom tento pojem mal riešiť Súdny dvor v Rozsudku Trendsetteuse, C-828/18. Žalobca účelovo vykladá ním prezentované rozhodnutia Súdneho dvora ako rozhodnutia, v ktorých riešil otázky, ktoré sa vzťahujú na prejednávajúcu vec, predložené rozhodnutia ale nie sú pre prejednávajúcu vec relevantné (viď. body 26 až 30 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Žalobcom podporne uvádzané rozhodnutia súdu prvej inštancie (Okresného súdu Bratislava II) v obdobných veciach nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu činnosť, na ktorú by mal súd prihliadať, naviac rozsudok č. k. 22Cb/145/2017-396 zo dňa 16.09.2019 bol

zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/20/2020-491 zo dňa 27.07.2022 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, rozsudok č. k. 22Cb/186/2018-394 zo dňa 16.09.2019 bol zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/20/2020-490 zo dňa 27.10.2022 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a vo veci spis. zn. 22Cb/245/2017-324 bol žalobcom označený rozsudok zo dňa 16.09.2019 zrušený (odvolacie konanie pod spis. zn. 1Cob/20/2020) a v novom konaní súd žalobcu zamietol (07.02.2024). Naopak, vo veci spis. zn. 42Cb/30/2017 bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 42Cb/30/2017-522 zo dňa 22.07.2020, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/69/2021-606 zo dňa 26.01.2023.

38. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj argumentáciou žalobcu o vzniku nároku na vyplatenie odstupného v prípade, že by pripustil, že zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, ktorý vznikol pri prevádzkovaní čerpacej stanice, je obchodným zastúpením. Odvolací súd sa však s ohľadom na správnosť záveru, že o takýto zmluvný vzťah sa nejedná ani v prípade Zmluvy o prevádzkovaní č. 0558147/00CRZ2011 zo dňa 01.01.2011 (stanica Ivachnová) ani Zmluvy o prevádzkovaní č. 0558006/00CRZ2011 zo dňa 01.01.2011 (stanica Podtureň) už odvolacou argumentáciou žalobcu k tejto časti rozhodnutia z dôvodu hospodárnosti nezaoberal, nakoľko nemá význam pre rozhodnutie vo veci (námietskami nesprávneho právneho posúdenia § 669 ods. 1 písm. a) Obchodného zákonníka a článku 17 ods. 2 písm. a) prvej odrážky Smernice 86/653 v aspekte požadovanej miery príspevia obchodného zástupcu na získaní/privedení nových zákazníkov alebo významnom rozvinutí obchodov s doterajšími zákazníkmi/ podstatnom zvýšení finančného objemu obchodov pre zastúpeného ako podmienky pre vznik a rozsah práva na odstupné a odvolacej námietky nesprávneho posúdenia kumulatívneho splnenia podmienok pre vznik práva žalobcu na odstupné podľa § 669 Obchodného zákonníka). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

39. Odvolací súd záverom uvádza, že napriek tomu, že chápe snahu žalobcu a jeho právneho zástupcu vyčerpávajúco odôvodniť opravný prostriedok v záujme dosiahnutia úspechu v spore, avšak konštatuje, že odvolateľ variuje v podanom odvolaní identické námietky, ktoré sa snaží subsumovať pod rôzne prípustné odvolacie dôvody, s argumentáciou žalobcu sa však súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie náležite a správne vysporiadal. Odvolanie žalobcu čo do všetkých odvolacích dôvodov vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné a napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

40. Z podaného odvolania je zrejmé, že výrok o trovách konania žalobca napadol ako výrok závislý od výroku o zamietnutí žaloby. Vzhľadom na to, že odvolací súd považoval napadnuté rozhodnutie v merite za vecne správne, za správny považoval i výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie s poukazom na § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu, keďže žalovaný mal vo veci plný úspech. Preto rozsudok súdu prvej inštancie aj v závislom výroku o trovách konania potvrdil.

41. Odvolací súd uvádza, že žalobca doručil odvolaciemu súdu podanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa článku 267 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Žalobca okrem duplikovania dôvodov uvedených v odvolaní voči napadnutému rozsudku v podaní uviedol, že v Slovenskej republike doposiaľ ešte neexistuje ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít v otázke, za akých podmienok môže byť činnosť nájomcu/prevádzkovateľa čerpacej stanice, ktorý na čerpacej stanici zastúpeného predáva motorové palivá v mene a na účet zastúpeného považovaná za dojednávanie podľa čl. 1 ods. 2 Smernice 86/653. Žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie s nasledovnými otázkami: 1/ Je už len ponechanie čerpacej stanice otvorenej a prevádzkovej, teda umožňujúcej predaj motorových palív, zo strany jej nájomcu/prevádzkovateľa, ktorý na nej takto uzatvára obchody - predáva motorové palivá v mene zastúpeného - petrochemickej spoločnosti, ktorej takáto čerpacia stanica inak vlastnícky patrí, dostatočným k tomu, aby išlo o dojednávanie podľa čl. 1 ods. 2 smernice Rady 86/653/EHS? 2/ Ak sa na predchádzajúcu otázku odpovedalo záporne, postačí k tomu, aby vo vzťahu k takémuto predaju motorových palív išlo o dojednávanie podľa čl. 1 ods. 2 smernice Rady 86/653/EHS, ak takýto nájomca/ prevádzkovateľ čerpacej stanice na takejto čerpacej stanici súčasne vo vlastnom mene

predáva iný tovar, ktorý môže potenciálne prilákať zákazníkov aj k načerpaniu na takejto čerpacej stanici? 3/ Ak sa na predchádzajúce otázky odpovedalo záporne, postačí k tomu, aby vo vzťahu k takémuto predaju motorových palív išlo o dojednanie podľa čl. 1 ods. 2 smernice Rady 86/653/EHS, ak takýto nájomca/prevádzkovateľ čerpacej stanice poskytuje potenciálnym zákazníkom a zákazníkom informácie o takýchto palivách, udržiava a skrášľuje okolie čerpacej stanice a rozširuje jej funkcionality a je povinný realizovať aktivity na podporu predaja v súlade s pravidlami stanovenými zastúpeným (ako sú napríklad tie uvedené bode 7.7 Zmluvy o prevádzkovaní ČS), čo si plní, pričom nad rámec aktivít na podporu predaja určených zastúpeným je oprávnený a vykonáva aj vlastné aktivity na podporu predaja palív zastúpeného? 4/ Ak sa na predchádzajúce otázky odpovedalo záporne, aké je kritérium toho, ktoré aktivity takéhoto nájomcu/prevádzkovateľa čerpacej stanice na podporu predaja tovaru na účet zastúpeného už spadajú pod dojednanie podľa čl. 1 ods. 2 smernice Rady 86/653/EHS, a ktoré ešte nie, pričom spadajú medzi takéto aktivity aj také, ktoré len nepriamo podporujú predaj tovarov zastúpeného?

42. K doručenému podaniu zaslal žalovaný stanovisko, v ktorom uvádza konania v analogických veciach vedených Okresným súdom Bratislava II, z piatich sporov súdy v štyroch vyslovili identický záver o tom, že vzťah založený zmluvou o prevádzkovaní čerpacej stanice, o ktorú žalobca opiera svoje žalobné nároky vo všetkých týchto sporoch, nezakladá vzťah obchodného zastúpenia medzi prevádzkovateľom čerpacej stanice a žalovaným. Tento záver potvrdil aj Krajský súd v Bratislave v rámci odvolacieho konania. Žalovaný odkazuje na konanie spis. zn. 42Cb/30/2017, kde odvolací rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 42Cb/30/2017-522 zo dňa 22.07.2020, ktorým súd žalobu zamietol potvrdil (rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/69/2021-606 zo dňa 26.01.2023, uviedol, že žaloba žalobcu bola zamietnutá aj v ďalších konaniach pred súdom prvej inštancie (spis. zn. B2-22Cb/245/2017, spis. zn. 22Cb/186/2018). Zároveň namieta, že žalobca nesprávne (možno účelovo) vykladá ním označené rozhodnutia Európskeho súdneho dvora (rozsudok z 04. júna 2020, Trendsetteuse SARL, C-828/18, EU:C:2020:438 - rozsudok zo 7. apríla 2016, Marchon Germany, C-315/14, EU:C:2016:211 - rozsudok z 21. novembra 2018, Zako, C-452/17, EU:C:2018:935 - rozsudok z 26. marca 2009, Turgay Semen, C-348/07, EU:C:2009:195) a odkazuje na definíciu obchodného zástupcu podľa Smernice 86/653 tvrdiac, že v ním označených rozhodnutiach Európskeho súdneho dvora sú vykladané inak ako ich vyložil súd prvej inštancie. Pokiaľ poukazuje na rozhodnutia súdov iných krajín - Rakúska a Nemecka, z týchto rozhodnutí cituje časti, ktoré sa zdajú byť pre žalobcu vyhovujúce a výberom takýchto citácií cudzokrajných rozsudkov sa snaží navodiť mylný dojem, že vo všeobecnosti sa obchodné zastúpenie posudzuje inak ako na Slovensku. Žalovaný za to, že tento návrh žalobcu je neopodstatnený, nakoľko nielenže tu nie je dôvod na predloženie veci Súdnemu dvoru Európskej únie na riešenie prejudiciálnych otázok, ale ani rozsudky, na ktoré odkazuje, nie sú pre túto vec a rozhodovanie o nej nijak relevantné. Preto navrhuje, aby súd pokračoval v odvolacom konaní bez prerušenia konania.

43. Žalobca k stanovisku žalovaného doručil vyjadrenie, v ktorom uviedol, že žalovaný sa snaží oklamať odvolací súd a navodiť nepravdivú predstavu, ako keby sa už niekedy Krajský súd v Bratislave zaoberal rovnakým alebo aspoň podobným návrhom žalobcu, ako uplatnil v tomto odvolacom konaní podaním zo dňa 17.07.2023. Krajský súd v Bratislave sa však až doposiaľ ešte nikdy nezaoberal argumentáciou žalobcu, ani navrhovaným predložením prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ a práve senát odvolacieho súdu v tomto spore tak má možnosť ako prvý zo senátov Krajského súdu v Bratislave sa zaoberať predložením žalobcom navrhovaných otázok na rozhodnutie Súdnemu dvoru EÚ. Odvolací súd sa podľa žalobcu nemá v čom inšpirovať v rozhodnutiach, ktoré predkladá žalovaný. Žalobca poukazuje na spor vedený Mestským súdom Bratislava III pod spis. zn. B2-42Cb/30/2017 a v odvolacom konaní Krajským súdom v Bratislave pod spis. zn. 4Cob/69/2021, kde aktuálne prebieha dovolacie konanie a návrh iných prejudiciálnych otázok ako v prejednávanej veci a vo všetkých ostatných súdnych konaniach uvedených žalovaným pod spis. zn.: B2-22Cb/245/2017, pod spis. zn.: B2-22Cb/186/2018 a pod spis. zn.: B2-22Cb/145/2017, tak v ani jednom z uvedených prípadov ešte vôbec nemal Krajský súd v Bratislave príležitosť zaoberať sa argumentáciou žalobcu týkajúcou sa pojmu dojednanie týkajúcou sa Rozsudku Súdnemu dvoru Trendsetteuse, C-828/18, ani ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít v Rakúsku a v Nemecku. Z práva žalobcu na spravodlivý proces vyplýva legitímne očakávanie žalobcu, že aj ten súd, ktorý ešte nie je súdom poslednej inštancie/stupňa sa bude skutočne a vecne zaoberať návrhom strany na predloženie prejudiciálneho návrhu Súdnemu dvoru EÚ podľa článku 267 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, teda bude sa skutočne a vecne zaoberať aj otázkou predloženia alebo nepredloženia prejudiciálneho návrhu Súdnemu dvoru EÚ podľa článku 267 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Žalobca poukazuje na rozsudok Súdnemu

dvora zo 6. októbra 2021, Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi a Catania Multiservizi, C-561/19, ECLI:EU:C:2021:799, bod 49, z ktorého vyplýva, že pokiaľ je však existencia odlišných smerovaní judikatúry - v rámci súdov toho istého členského štátu alebo medzi súdmi rôznych členských štátov - týkajúcich sa výkladu ustanovenia práva Únie uplatniteľného na spor vo veci samej známa vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu v poslednom stupni, ten musí byť osobitne obozretný pri svojom posúdení týkajúcom sa prípadnej neexistencie dôvodnej pochybnosti o správnom výklade predmetného ustanovenia práva Únie a musí zohľadniť najmä cieľ sledovaný prejudiciálnym konaním, ktorým je zabezpečiť jednotnosť výkladu práva Únie.

44. Podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie. Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol. Ak sa táto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorému rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie. Túto povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny súdny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke v zmysle článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

45. Odvolací súd dôvody na predloženie žalobcom navrhovaných otázok a návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie nezhliadol. Obsahom otázok žalobca zjavne smeruje k výkladu pojmu „dojednávanie“ podľa čl. 1 ods. 2 smernice Rady 86/653/EHS, avšak z vykonaného dokazovania v prejednávanej veci nevyplýva, že by žalobca vykonával akúkoľvek činnosť, ktorú by bolo možné právne posúdiť ako dojednávanie obchodov. Predmetom záväzku právneho predchodcu žalobcu nebolo vyhľadávanie záujemcov o nákup na čerpacej stanici, ale zabezpečenie jej fungovania, pričom predaj palív bol realizovaný výhradne na základe pokynov žalovaného a obsah práv a povinností je jasne určité a zrozumiteľne upravený v písomných zmluvách. So zreteľom na konkrétne okolnosti veci potom odvolací súd nezhliadol potrebu interpretačnej pomoci Súdneho dvora Európskej únie pre rozhodnutie vo veci samej. Pre vydanie rozhodnutia vnútroštátneho súdu vo veci samej teda žalobcom označené otázky nemajú žiadny význam.

46. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

47. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

48. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP, keďže žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

49. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).